

7-10-96

Kolderiek 'rampenballet'

WORMER — 'Karwei', jeugdvoorstelling ('voor iedereen vanaf 6 jaar') door 'Unieke Zaken', Dorpstoneater Wormer, gezien op 6 oktober. Eindregie: Jan Lange-dijk, spel: Peter Boltten en Mir-jam Morsch.

De eerste voorstelling in het vernieuwde theater was er een die de kwaliteit van die vernieuwing -extra, comfortabele ruimte achterin voor een dertig bezoekers op een verhoging-, op de proef kon stellen: een aardbeving teisterde de woning van het keurige, zo op orde en netheid gestelde echtpaar. Maar gelukkig voor theater en publiek beperkte de chaos van vallende en glijdende voorwerpen en mensen zich tot de kunstig in elkaar geknutselde speelvloer. Waarop een woonkamer stond waarin werkelijk alles overhoop was gehaald. Op zich al ellendig genoeg.

Toch gooide het jeugdige publiek er graag nog een schepje bovenop. Hetgeen werd veroorzaakt door het non-verbale karakter. Hoe suggestief de mime eerst ook was -met name het scheef lopen. Wat de acteurs niet zeiden, wel, daar zorgden de kinderen wel voor. Al of niet gewenst.

„Zijn jullie soms je tong verloren?” klonk het onvermijdelijk. Er werd niet op ingegaan, dat zou de opbouw vol vaart en uitgekiend ritme verstoren.

Door wat Peter Boltten en Mirjam Morsch lieten zien aan verrassends zou dat melige commentaar wel overwaaien. En in eendrachtige samenwerking met licht en vooral geluid ging dat vlot genoeg. Niet dat het publiek nu stil was. Integendeel. Maar er werd op een meer respectvolle manier gereageerd. Nooit helemaal, dat was de bedoeling ook niet, maar wel met meer inleving. Men had de voorstelling een plaats gegeven.

Het tuttige geheel van interieur met de treurigmakende sanseverians, werkende(!) raket-schemerlamp en landschapskitsch en kledij uit pakweg de jaren vijftig was medesfeerbepalend. Het laatste vooral bij de man. Perfect van hoofd en lijf ervoor en voor de meest geloofwaardige miskleunen. Wat ook lag aan Boltens snelle en schijnbaar hoekige bewegen van hoofd en ledematen. En dan zijn gelaatsuitdrukking! Daarmee had hij toch iets voor op de leniger en al veel 'normaler' ogende Morsch. Getweeën brachten zij genoeg verrassende varianten op oude slapstickthema's, met bedrieglijk gemak uitgevoerd. Neem alleen al het 'ballet' van misverstandten bij het koffie inschenken.

PIET-HEIN ZIJL